

fer, som i saa Henseende have fundet Sted, baade om denne Jagtlov og tidligere, paa det Fuldstændigste blevet oplyst, at man i de Egne, hvor Rævene vare blevne udryddede efter Begjering af Beboerne, har været nødt til igjen at bringe Ræve hen, fordi Jorden blev saa undergravet af Markmus, at Beboernes hele Afgrøde derved udsattes for den allerførste Skade og Fare; det er derfor ogsaa fra Do-mainestyrrelsens og Finanzministeriets Side under disse Forhandlinger paa det meest Indtrængende gjort gjældende, af hvilken Vigtighed det var, ikke at udsætte Rævene i de kongelige Skove for Udelæggelse, hvorved Skovenes Værdi i høj Grad vilde forringes. Det er mig ogsaa bekendt, at man i de private Skovdistricter af noget Omfang har gjort aldeles de samme Erfaringer, at det er i høj Grad ødelæggende, naar Rævene udryddes eller deres Antal i nogen væsentlig Grad formindskes; det er Grundene, hvorfor man ikke har kunnet optage Ræve blandt de skadelige Dyr, som der skulde være en almindelig Afgang til at udrydde.

Naar man nu kommer til de Fuglearter, som der har været Tale om, da have de samme Betragtninger som ved andet Vildt gjort sig gjældende for ikke at indbringe enkelte Fuglearter under det, som man kalder Bærnerettens Bestemmelser; det maa godtgjøres, at de gjøre betydelig Skade, for at det, at indbrage deres Udelæggelse under den almindelige Bærneret, skulde have nogen reifærdig Grund. Der er desuden en anden Omstændighed, som maa godtgjøres, for at Jagteieren skal kunne finde sig i, at saadanne Bestemmelser træffes, at de nemlig ere uden Skade for Eiendommen. Med disse to Hensyn for Die er man kommen til de Bestemmelser, som indeholdes i Paragraphen. Naar man har indskrænket Udelæggelsen af visse Fuglearter til en vis given Tid, saa er man fornemmelig gaaet ud fra den Betragtning, at det især var paa den Tid, hvori de gjorde Skade, og det er navnlig med Hensyn til Spurveene blevet fremhævet, at de især gjorde Skade paa den Tid, da Kornet var modent. Den samme Bestemmelse har man gjort anvendelig for Krager. Det kan vel være tvivlsomt, om man ganske har truffet det Rette

med Hensyn til Tidsbestemmelsen, eller om den ikke kan taale nogen Udvidelse til andre Maaneder, det er en Gjenstand, som den ærede Ordfører har erklæret sig tilbøielig til at bringe under nærmere Overvejelse, og som maaskee kan fortjene nogen Opmærksomhed. Naar det saa stærkt er blevet fremhævet, at Kragerne skulde tage Ullinger og Kyllinger, saa maa jeg bemærke, at dette ikke alene gjælder med Hensyn til Kragerne, men Ravnene gjøre det ogsaa undertiden, saa dette Hensyn alene kan ikke være det Afgjørende. Iøvrigt maa jeg tilstaae, at, naar en Mand er forsynet med Bøsse og er vant til at skyde Høge og Gleanter og deslige paa sin Gaard, saa vilde det vistnok i det Tilfælde, at hans Kyllingeflok blev angreben af andre Fugle; der vel ikke egentlig efter Naturhistorien ere Rødfugle, men som dog i det givne Tilfælde fremtræde som saadanne, kunne jævne sig. Det maa nemlig bemærkes, at der er visse skadelige Fuglearter, som der ikke er sat saa stor Straf for at dræbe, som Tilfældet er med Hensyn til andre, mere værdifulde Fuglearter; seer man nemlig hen til den Tarifbestemmelse for Mulkter, som indeholdes i den nu gjældende Jagtlovgivning, saa vil det findes, at der for at skyde disse Fugle ikke er fastsat nogen høj Straf, eller med andre Ord, at man kan skyde disse Fugle, uden at komme til at betale den Mulk, som ellers er foreskrevet for hvert enkelt Stykke, man skyder af de mere værdifulde Fuglearter. Selve Lovgivningen har saaledes anerkjendt en vis Forskjel mellem de forskjellige Fuglearter, saa at der i det Høieste vilde være at tale om den almindelige Straf for ulovlig Jagt, som jo netop ved Lovudkastet, saaledes som det nu foreligger, er bleven betydeligt nedsat, og de er slet ikke vilkaarligt, at det at skyde saadanne skadelige Fuglearter ikke medfører saadanne Følger for Bedkommende som at dræbe mere værdifulde Fuglearter. Dertil kommer, at jeg ikke troer, at der er overmaade megen praktisk Trang til at give en almindelig Afgang til at skyde disse Fugle, hvortil det paa ingen Maade vil være uden store Betænkkeligheder at give en saadan Afgang. Det kan jo nemlig ikke nægtes, at, naar Bærneretten indrømmes ved denne